

„Tak tady bych chtěla bydlet,“ zabodla prst na ostrůvek v Dalmácii čerstvá abstinentka.

Ležela pod kancelářským stolem na druhém konci místnosti, od plejstejšnu odděleném vysokou šedou skříní se šanony. Převalovala se a nechtě naslouchala sekvencím výstřelů stíhacích migů. Bojoval celou noc, bojoval celý čtvrtek, jenž tu byla. A když ho sestřelili, stiskl new game. Zvolil vyšší level, nabral munici, naklikal vybavení letounu, nastoupil do kokpitu, chytil knipl jako Lucifera za rohy a vjel na startovací dráhu. Světla ranveje se rozsvítla a pilot se opřel do židle. Rozjel se plnou rychlostí a kola se pustila země. Zasunul podvozek ještě za stoupání, nabral potřebnou výšku a co nejrychleji, rychle: vzdušný souboj. Odfrkl si do rukávu košile, v níž byl dopoledne na jednání, a odpoledne na druhém rozvodovém stání a pak vyzvednout nejmladší dcerku v družině. I když od manželky mermomocí nechtěl a držel se své osezelé PC židle zuby nehty, vyhodila ho, pláč všech tří dcer ignorujíc.

Teprve v pět ráno si lehl na molitan pod svým PC, které nepřestalo hučet, aby byl jako soldier stále nablízku virtuálnímu bojišti, a začal strašlivým způsobem chrápat. Houžvička už nevěděla, čím ještě si přikrýt hlavu, čím ještě si ucpat uši. Byla skoro rozhodnutá vstát, jít do Stromovky a běhat po parku, dokud se nerozední, případně najít někde blízko hotel a tam konečně v klidu usnout. Rty jí samou osoužeností okoraly, v přetopené prostoře vyschly a popraskaly. Ucítla chuť krve. Prokouřila si okoralou kůrku rtů a v té chvíli se v hlavě ozvala sířena. Pískot šílené výšky. Neustával. Nechápala, odkud se to v uchu bere. Jako kdyby jej zesilovalo hučení stroje,

kteřý nevypnul a v němž běžely jakési nesmyslné zálohy. Vstala a vyhodila kabely ze zdi. Pískot neustal, pouze se ztišil na snesitelnou míru.

Ráno po snídani se nad ní smílovala jakási vyšší mocnost, bůh ji vyslyšel, jinak si to nedovedla vysvětlit. V Polské ulici se uvolnila postel v podkrovním ateliéru pronajmaném přes dvě kolena spřízněnému malíři ztrativšímu definitivně invenci. Komora měla jedinou vadu. Netopilo se tam, což mohlo v krutých mrazech toho roku znamenat ledacos, především v noci. Houžvička však zajásala a ihned se dožadovala klíčů, kontaktů, adresy a místo obligátního dvouhodinového oběda u Karla IV. si objednala vůz taxi.

„Pojedeme na Vinohrady,“ uvedla směr, když naložila na zadní sedadla svoje tři igelitky.

„To vypadá na útěk,“ zavtipkoval řidič.

„Nevypadá, je to útěk, jsem vám neskonale vděčná.“

„Tak já vypnu tachometr, aby na nás nevrčel.“

„Dobře,“ nedůvěřivě ucekla a zapouzďila se do vysokého límce svého epesního, po kotníky dlouhého o dvě čísla většího pánského kabátu.

„Kam přesně?“

„Polská 20,“ sykla ve snaze odpudit jinak sympatického taxikáře.

„Už mlčím,“ zatáhl brzdu vlaku naděje.

Houžvička byla toho roku velmi hezká, aniž pro to cokoliv dělala. Patřilo to k jejímu věku i k dlouhodobému rozpoložení, v němž se nacházela. Přestálý detox a totální abstinence v ní probouzely nenucenou krásu řádové sestry krátce po noviciátu. Neminulo dne, kdy by jí někdo nedal najevo slabost pro její půvab. Protivilo se jí to. Neměla v sobě nic než tichou touhu po klidu samoty. Zadávala si: její počínající bohorovnosti si někteří z citlivějších blízkých povšimli. Pyšněla, ale neuvědomovala

si to. Ztrácela potřebu hovořit a knihy stále častěji po-
vyšovala nad přátele. Velmi brzo si zkazila zrak natolik,
že nepoznávala známé na ulici, do hospod na limo cho-
dila raději s předstihem, protože potom nedovedla na-
jít, u kterého stolu k prasknutí narvaných putyk sedí její
skupinka. Mhouřila krátkozrace oči a budila dojem, že
lidi a svět musí nenávidět, mračí-li se takto. Za brýle se
styděla, ostatně dioptrie odpovídaly věku 15 let, kdy byla
naposledy na očním, a obrubě nepomohla ani péče, již jí
věnovala červeným lakem na nehty.

V Polské poděkovala řidiči, vytahali igelitky z kufru,
opřeli je o okap, a když auto zmizelo, hledala zvonek me-
zi zažloutlými plastovými obdélníčky. „Zetpéčko,“ špitala
si opakovaně, „Zetpéčko...“ „Je to tady, uf,“ ulevila si přes
nastalou nervozitu. Zazvonila, ozval se bzučák a hlas ze
zdi promluvil: „... jdi do... posledního poschodí...“ Ově-
šená taškami se s nemalými potížemi prodrala skrze úz-
ké domovní dveře, pak překonala lítačky v chodbě a jala
se stoupat po starých schodech. Igelitky tiše šustily o ka-
bát a jako našeptávačky umenšovaly strach a nejistotu
z nastávajícího setkání, k němuž neznala scénář.

Nevěděla jistě, koho spatří, tušila však, že muž v po-
sledním patře bude o dvě generace starší a že to bude
právě ten člověk, jehož hlas od nejútlejšího dětství po-
slouchala z kotoučáku otcových podzemnických diskoték,
pořádaných na karpitu v obýváku i na pažitě zahrady.

Tam nahoře, kde uviděla červené plechové dveře k pů-
dě, byla velká široká chodba. Po pravé straně zelo na
zdi jako otazník zarámované staré zrcadlo v nadlidské
velikosti. Viděla se v něm: útlou pokřivenou postavičku
utopenou v černém kabátu, okolo níž plavaly záchranné
balonky nacpaných plastových tašek. Vysunula šešulku
ze zvednutého límce, odfoukla hřebíky z obličejce a po-
zdravila svůj odraz. „Dobrý den, nazdar... trubko.“

V tu chvíli se najednou dokořán otevřely dveře Zetpéč-
kova bytu a vyklonil se vysoký chlap s pevným pohledem
bez úsměvu.

„Pojď dovnitř.“

„Dobrý den,“ nedokázala mu tykat, ač jí to bylo v kan-
clu vřele doporučeno.

„Říkej mi... Pavel.“

Podivila se, ale mlčky přikývla a pak hned řekla: „Houž-
vina.“

„Proč máš tak hrubé jméno? Vůbec k tobě nesedí.
A tykej mi!“

„To už mám dávno.“

Prošli tmavou úzkou chodbou do rozlehlé místnosti
obývacího pokoje s postelí pro dospělého, vedle níž le-
žela natěsno přiražena rozestlaná postel poloviční, pro
děcko. U stolu seděla nahnutá nad čajem a panákem po-
hledná žena s velkým fialovým jojem pod okem.

„To je Anna.“

Žena podala dívce ruku a usmála se.

„Neboj, tohle nemám od Zetpéčka, ale od svého příte-
le. Je to parchant.“

„Dáš si s námi?“ zeptal se svou spisovnou češtinou.

„Pít nemůžu, jen čaj, díky.“

„A dobře děláš,“ prohodila Anna a otřela si další z mo-
noklu samovolně kanoucí slzu.

Pavel se rozhoupal, přinesl pro ni čistý kameninový
hrnek a nalil čaj z konve.

„Pojď, ukážu ti, kde můžeš spát.“

Prošli zpět tmavou chodbou, kolem zrcadla, kde se
zhoupla pitvorná postava vysokého umělce. Odemkl
dveře do promrzlého ateliéru stále nasáklého pachem
olejovek a ředidla. Na stropě se rozsvítila snad 2watto-
vá bledulka a ublinkla šavličku světla na obrovské ne-
dokončené obrazy opřené o stěnu sousedící s chodbou.

Vikýřové okno zdobily květy mrazu. Na zemi ležely stulené na sobě dvě matrace.

„Počkej, přinesu topení, ale šetři proudem, strašně to žere.“

„Tak jo,“ rozkoukala se a vytáhla, neprozřetelná a hloupá, z igelitky spacák, jenž začal okamžitě nasávat ledovou vlhkost pokoje do sebe.

Dorazil s přímotopem o velikosti školního gramofonu a s dekou navíc a měl se k odchodu za Annou, s níž si měl na rozdíl od Houžvičky co říct.

„Proč já musím pořád někomu překážet,“ pomyslíla si a hledala, do čeho bude tady v pokoji močit, aby nemusela vedle otravovat a klepat tam na dveře. Její zrak utkvěl na zavařovačce se zatvrdlými štětci, potom na umyvadle. Přikývla a omluvila se, že je unavená.

S povděkem její stav kvitující Zetpéčko se odebral za Annou s očima egyptské kočky. Samec přímotopu okamžitě letěl do zásuvky a knoflík na šestku. Svlékla si kabát, hned si ho zase nandala a přistoupila k vikýři, aby ze skla oškrábala ledové květiny. Za tabulkou se cosi pohnulo. Uskočila, přišlápla si kabát a rozplácla se půlkou těla na matraci a půlkou na zemi.

„Do prdele!“

Přistoupila ke sklu a zadýchala na ně. Nic pořádně neviděla, ale stále jako kdyby se tam něco hýbalo.

„Tohle mi ještě scházelo. Vopravdu bezvadný, zase nějaký bubáci!“

S tím, jak se místnost začala trochu prohřívát, strach ze šustoty za sklem opadal, až na to úplně zapoměla. Četla si velkou bichli, prohlížela vymačkané tuby barev a skvrny na obrazech. Odpoledne vyplnila procházkou po parku před domem a brzo večer se začala ukládat ke spánku, knoflík opět na šestce.

Bylo tu rajské ticho. Jen občas se ono cosi pohnulo za sklem, a tak usínala, výheň přímotopu namířenou do

hlavy. V představách se objevily malinkaté nazelenalé opičky, stejné, jako byl Pan Nilson od Pipi Punčochaté, any ji obskakují a nosí vyloupané a na kousičky dělené ovoce – jen si ty šťávičky vložit do pusy – bylo jí jasné, že bude nemocná. Tyhle opičky totiž chodily vždycky, když ležela v horečkách nebo před nimi.

Co to je za smrad? Vyskočila na matraci a urychleně vykopla kabel ze zásuvky. Mřížky přímotopu se vedrem prověsily do smrdutého úsměvu a natavená umělá hmota objala svým oděrem celý pokojík. Za oknem se ozývalo stále silnější klepání. Bylo o důvod víc ho dokořán otevřít. A tak to udělala.

Jako by jí huba vypadla z pantu, bezhlesně civěla a nevycházela z údivu. Vikýřem se dovnitř, jako by se nechumelilo, drali prokřehlí holubi. Slétli na podlahu a jali se špacírovat po cárech linolea a místy odhalených oprýskaných prknech. Jako doma... Přivřela trochu vikýř, aby mrazivo netáhlo dovnitř, ale spálenina mohla ven, a posadila se zpátky na matraci. Šest holubů teď okounělo, zda jim něco neupadne. Dva z nich se blížili k tašce, kde měla svačinu a dva ztvrdlé rohlíky se slunečnicovými semínky, a tak jim to rozdrobila na podlahu pod oknem. Ptáci spokojeně bublali. A zobali.

„To jako budete spát tady?“ zděsila se při pomyslení, že už zase pořádně nezabere. Jedna holubička zatřepala křídly a přistála jí v odpověď na rameni.

„To sme si nedomluvili, todlencto,“ pronesla k ptačí velvyslankyni.

Ta otáčela trhaně hlavičkou jak z porcelánu hezounkou a neříkala nic.

Vzala ji do dlaní, pohladila a pak ji opatrně vyšoupla ven do mrazu.

Holub napochodoval zpátky dovnitř k ostatním. Znovu ho vystrčila do lezava, jenže pařátky opět cupitaly do tepla.

Sedla si na židli u stolu a uvažovala, zda má jít ťukat na Zetpěckovy dveře, nebo ne.

Hrůza z nějaké inflagranti scény ji držela v šachu. Anna vypadala i přes to dojemné fialové jojo na oku dravě. Bylo víc než jasné, že tato egyptská šelma potřebuje hlavně nového muže a tento vysoký, důstojně vyhlížející kazatel by mohl být alespoň načas dobrou náplastí na její evidentně neustále rozháraný kožich.

Nasypala zbylé drobečky na dlouhou plochu za vikýřem a vystrčila nejochočenějšího ptáka zase ven. Trvalo jim to, ale pochopili. Houžvička je naháněla jako slípky do kurníku, sip, sip, puťa, puťa, padejte, a potom si oddechla. Zavřela okno pouze na nepatrnou škvírku, setřela pár ptačinců z podlahy a zapouzdrila se do spacáku a kousavé deky.

Aby se jí lépe usínalo, tichounce si šeptala letitou pohádku, již jim jako dětem s oblibou vyprávěl na dobrou noc tatínek:

Byl jednou jeden Karel Vosáhlo a ten si pořád šmrldal pindíka. Babička mu stále opakovala, že by neměl tolik šmrldat, nebo o pindíka přijde. Jenomže milý Karlík ne a ne přestat.

Jednou si šmrldal na dvorečku u domu, a co se nestalo: přiběhla kočka a ukousla mu milý pindík. Karel utíkal honem za babičkou a ta jen spráskla ruce.

„Co budeme dělat?“

A tak nelenili a běželi k panu doktoroj. Pan doktor se na to podívá a povídá:

„Mám tady jenom párek,“ a milýmu Karloj Vosáhloj přišil místo pindíku párek.

Jenomže Karlík ne a ne přestat. Druhý den už si to zase šmrldal na zahradě. A co se nestalo. Přeběhl přes ulici do zahrady pes Alík a párek mu ukosl.

A zase žalovat za babičkou.

„Co budeme dělat?“

A tak nelenili a utíkali znovu k panu doktoroj. Pan doktor se na to podívá a praví:

„Ale já už tady nemám žádný párek, chlapečku.“

Babička nešťastně spráskla ruce.

„Co budeme dělat?“

Jenže pan doktor nadarmo nestudoval šest let s červeným diplomem. Postavil si milého hošíka ke stolu, vzal tužku a nakreslil mu tam čárečku.

A od těch dob je z Karla Vosáhla Karlička Vosáhlová...

